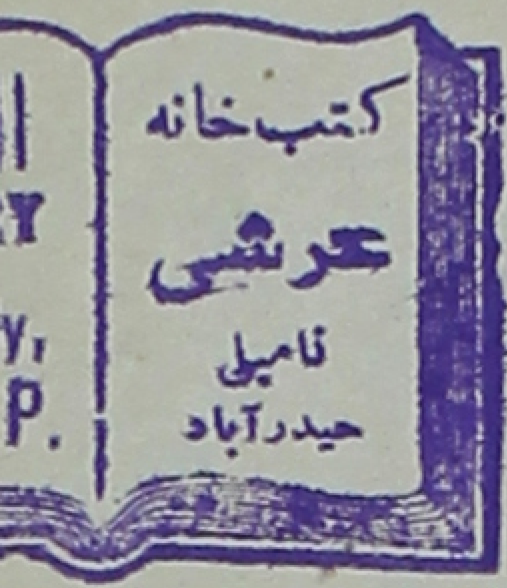
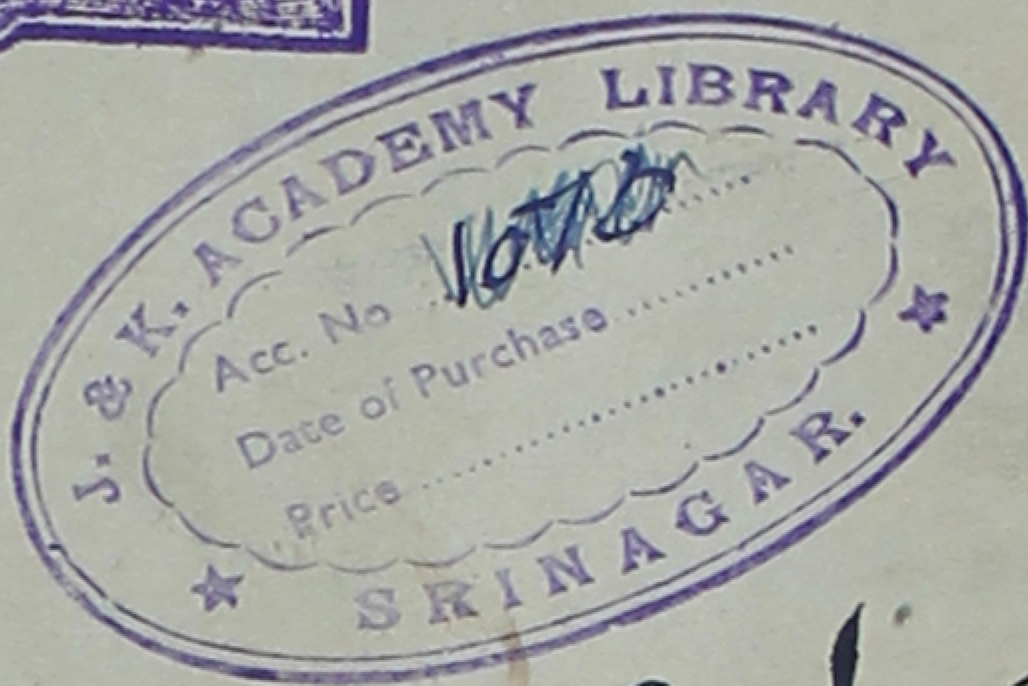
بعجادحسامدالوکی

لاتقنطوا من رحمۃ اللہ

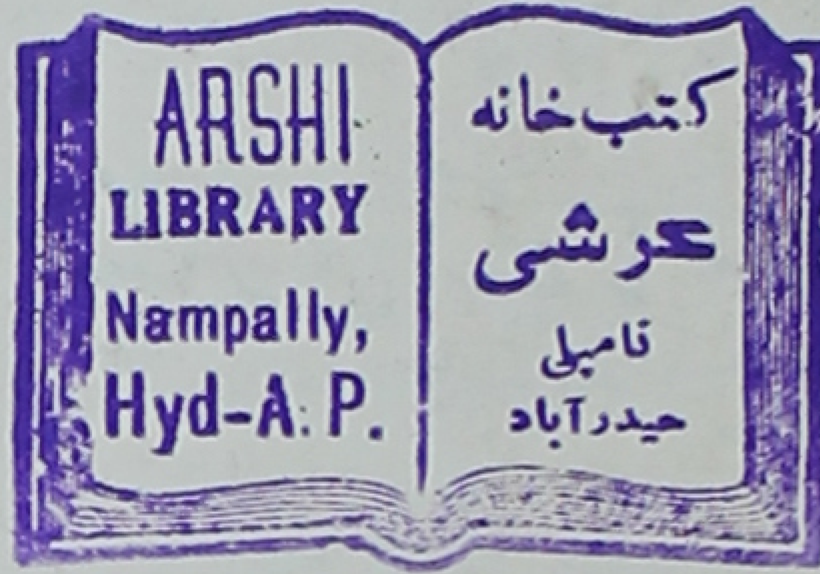
حالِ جہاں

نظام الدین احمد (نظامت جنگ)

DC

لا تقنطوا من رحمۃ اللہ

حالِ جہاں

نظام الدین احمد نظامت جنگ

اس مجموعہ کو عالیجناب کرمفرمائے معظم

نواب احمد سعید خاں بہادر سعید الملک

نواب صاحب چھتاری کے نام نامی سے

منسوب کرتا ہوں۔

نظامت جنگ

نذر

ایکبار عین حج کے روز میدان عرفات میں
سورۂ وَالْعَصْرِ کے خیال کے ساتھ ہی حالِ جہاں اور
حالِ زماں کا منظر میرے سامنے آگیا اور دل کو یہ یقین
ہوا کہ اس چھوٹے سورہ کے اندر دنیا کے ہر زمانہ کی
تاریخ بھری ہوئی ہے اور انسان کو ہر قسم کی آفت و مصیبت کا
مقابلہ کرنے کے لیے ایک خاص قوت دی گئی ہے
اس واقعہ کے بعد اُسی تعلق سے جو خیالات
اور جذبات دل میں آتے گئے ان کا یہہ مجموعہ ہے۔
اور اس کو قبول کرنے والے دلوں کے لیے نذر کرنے میں
کسی معذرت کی ضرورت نہیں ہے صرف اس دُعا
کے ساتھ پیش کرتا ہوں کہ ماننے والے دلوں پر اثر ہو۔

نظامت جنگ

دعاء

بر جبین سال نو رخشد هلال
فضلی آرد بر جهان خسته حال
شب به شب افزون چه گردد نور ماه
فضلش افزاید بروز و ماه و سال
تا شود اقلیم دنیا پر سکون
تا شود مامون حالش از وبال
این دعا آید ز هر دل سوی تو
باد یا رب دست ظالم را زوال

پیام

وَالْعَصْرِ اِنَّ الْاِنْسَانَ لَفِیْ خُسْرٍ اِلَّا الَّذِیْنَ
اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ

اگر حالِ جهان بینی زمان دل را نماید راه
اگر حالِ زمان بینی تو را ایمان نماید راه
چه جوئی عزّت و شوکت به دعوائے جهان رانی
بنه بر خاکِ راهش سر که فقرش هست سلطانی
مثالِ او ز راهِ حق به دنیا داد آگاهی
فقیران یافتند از وے وقار و عظمت شاهی
چو جان و دل منوّر شد ز نورِ حسنِ روئے او
هم ایمان و عمل آموختند از فیض خوئے او
جری و قانع و شاکر مصمّم بهر کارے
مجاهد صابر و صالح به حکم خالق باری
یکے از حلقهٔ اصحاب او سالارِ لشکر شد
چنین از صفهٔ اخوان یکے سردارِ کشور شد

تو می خواهی که از غیران رموزِ فتح آموزی
نه بیند چشم کورِ تو که ایمان است فیروزی

نگه کن حال مغرب را چه شر و فتنه می بارد
حریص زور و زر دلها دگر ایمان نمی دارد

دلِ مفسد بکارِ خود چه دور از راهِ ایمان است
تو گوئی خوئے شیطانی نهان در روح انسان است

زمانے بد که او هم یافت نور از علم و ایمانش
زبان صادق عمل راسخ که احسان بود بنیانش

خصوصیت حامیِ ملّت چه خوش ایوان عمارت کرد
کنون کردار احسان را فساد دهر غارت کرد

درین ایام هر قومے عدوئے قوم دیگر هست
دروغ مصلحت بر لب برهنه تیغ اندر دست

زمکر عهد و پیمانش جهان را بے گمان سازد
سخن بر شیوۂ ظالم زِ حکمت پرده انداز د
لِقاءُ اللهِ وَ وَعْدُ الْحَقّ چو دور از روحِ عالم شد
همه علم و هنر آن دم اسیرِ دستِ ظالم شد
فلک آهن ببیند از دو سپهر آتش بیفشاند
چه زهر اندر هوا گر دو بگو دشمن کجا ماند
شجاعت هم کجا ماند چو ایمان از جهان برخاست
فتوت هم کجا ماند چو احسان از دلان برخاست
چه دین است این که خون ریزد بدعوائے جهان داری
کند معزول ایزد را زِ بهرِ مردم آزاری

اگر یک قوم فاسق را یکے ظالم شود هادی
منادی می کند شیطان که آمد دورِ آزادی
که هر کس را مساوات است با دیگر درین ایام
نه دولت نزد کس باشد نه یابد کس زِ دولت نام

نه عزّت هست شاهی را نه ذلّت بی‌نوائی را
نه جوید کس زر و گوهر نه بیند کس گدائی را

مساواتی که دارد جبر و آید پُر ز خون و خاک
حرام است آن مسلمان را که وی پیشش هست دین پاک
هزاران سال می ماند در ایمانش اگر دانی
مسلمان را به امن جان مساواتِ مسلمانی
ندانی تو که از اوّل مسلمان را هدایت شد
که مال و زر نه اندوزد چنین تنزیل آیت شد
مساوات و اخوّت مومنان را حکم قرآن است
که حق سائل و محروم در مالِ مسلمان است
همین طور رسولان بود و دورِ امن آوردند
کجا یابی ز غدّاران چنان میزان که شان بردند

وَفِی اَمْوَالِهِمْ حَقٌّ
سَّائِلِ وَالْمَحْرُوْمِ

ندائے اَنتُمُ الاَعلَونَ سوئے مومنان آید
نہ از مشرق نہ از مغرب ہمی از آسمان آید
پیام مژدۂ فضلش کہ از قرآن تو می یابی
کند محروم از فضلش ز حکمش گر تو سر تابی

صاحب فرمان

روحِ مومن مصحفِ قرآن شد | قدرتِ حق مظہرِ ایمان شد
لحن قرآن گمرہان دشت را | بر رہِ ایمان چہ برق جان شد
حق چہ آمد کفر باطل شد زبون | تیغ مومن بر سر شیطان شد
شد مظفر او کہ بد جویائے حق | نام و کامش ہادی دوران شد
سر فرو کردند شاہان جہان | چون فقیری سرورِ گیہان شد
شاہ و قیصر شد چو نام بے نشان | چون امیری صاحب فرمان شد
امر حق شد بر زمین و آسمان
حکمِ اقرأ در جہان اعلان شد

عرفات و حال عرب

شاہی و شاہنشہی را در جہان آید زوال
دورِ قوت بگذرد ہم بگذرد جاہ و جلال
این مقام لاتغیّر ہست و ماند با شکوہ
تا درخشد نورِ رحمت از رخِ صحرا و کوہ
نے عجب گر شمعِ ایمان باز گردد شعلہ زن
تا بیفشاند شعاعِ نورِ حق اندر زمن
تا بگیرد حق لوائے کامرانی در جہان
تا شود باطل زبون و تا شود ناحق نہان
دورہائے انقلاب و سالہا بر سر گذشت
زان نمی ماند نشانے ہیچ جا بر روئے دشت
لیک حی ماند عرب آزادہ در صحرائے خویش
مالک و فرزند صحرا این عرب بر جائے خویش

قوتِ دل در عرب با قوت بازوش ہست
گرچہ اوج عزتش از قہر گردیدہ پست
تاب ایمان تا شود از ریگ سوزان ہم پدید
حریت از بطن صحرا خیزد و آید بہ دید
بر عرب عزت ندارد این جہان پر غرور
بود او را یک جہان و باز آید در ظہور
لیک می باید کہ جوید آنچہ ماند ہر زبان
شوکتے کز وے شدی شد نفع بخش اندر زیان
از زیان بے خوف ماند کو در ایمانش دلیر
نے رواداردفساد و ظلم را آرد بزیر
زین ہمی بود و ہمی ماند ورا نیروے جان
در حیات و در ممات آزاد باشد ہر زمان
قانع و با قوت و با صبر و راضی بر رضا
در مصیبتہائے دوران باشد ایمانش جزا

زان بیابد در دلِ خود نیز ورد و در خلف
زنده پیغامے کہ ہر دم آید از دورِ سلف
راہِ ایمان رسولان بیند از فضلِ اللہ
ارض پاک و یوم وعد و ہر امیدش سر براہ

٭

ہمت ایمان

با فساد و جز این دور خلف — پیش ما رویائے آن دور سلف
آنکہ ہمت در دل ایمان فزود — بعد ازان راہِ جہانبانی نمود
در جہان شد ہمت ایمان بلند — ہمت ایمان کجا یابد گزند
چون علم زد بر جہان ایمانِ ما — شد عجم تا اندلس میدانِ ما
زیرِ پایش شد ہمہ پہن زمین — برّ و بحر و مصر و شام و ہند و چین
یافت ایمان اوج و فرّ و فرہی — تا فقیری گشت برتر از شہی
مشعل ایمان قرآن در جہان — ہست نور آفتاب آن آسمان
داد ایمان اوجِ ہمت را کمال — مشرق و مغرب جنوب و ہم شمال

همچنین رمز مشیت شد عیان　　گشت صحرائی جهانبان جهان

حال قوم

اِنَّ اللّٰہَ لَا یُغَیِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتّٰی یُغَیِّرُوْا مَا بِاَنْفُسِهِمْ

قوم اگر از خود نجوید بهتری　　از کجا یابد فراز و مهتری
گر نه شد از حسن اعمالش جدا　　چون شود تغییر حالش از خدا
دورها گردید در اوج و زوال　　بر سر دنیا و عزّ و جاه و بال
خوی فاسق در فساد روزگار　　کرد عزّت را زبون و پست و خوار
همچون آنان که بودند ارجمند　　شد برابر منزل پست و بلند
گر نشاد و نام و عزّت داشتند　　هیچ از نام و نشان نه گذاشتند

التجا

اے چشم ذرّہ بین تو بہ بین حالِ زار ما
چون دور شد حقائق از نفسِ خوار ما

روز فراز مومن و نصرش تو دیدئی
برگشته شد فرازی و نصرت ز کارِ ما
سر شد فرو ز نکبت اعمال سرنگون
رفعت نماند مارا و نے اعتبارِ ما
اہوائے خود پرستی چہ از صدق دور گشت
از دست رفت قوّت و از سر وقارِ ما
بنگر بسوئے ما و ترحم بکار آر
عزّت ز دل چہ دور است و رونق زوارِ ما

حالِ مغرب

بہ چشم خرد سوئے مغرب بہ بین
چہ طور است کارش بروئے زمین
اگر بود مبدأ علم و ہنر
کند عقل و اخلاق را زیر و بر
فسوق و فساد آرد اندر زمین
خداوند گیتی شود اہرمن
ہمہ نیک و بد نزد ظالم یکیست
فراواں ستم جہر و داد اندک است

نظر بر فزونی و بر کاستی | که تا گم شود از رهِ راستی
ز همسایگان بغض و کین و حسد | که هر دم ز قوّت بدولت رسد
رُباید همین مال از دست دوست | به زعمی که عالم همه ملک اوست
نداند وفا و نه دارد دریغ | اگر دوستان را کشد زیر تیغ
ز زور و ز زر باشد او را غرور | بخواهد جهان را بگیرد به زور
به کردارِ سخت و بگفتارِ نرم | نه از ظلم خوف و نه از مکر شرم
کلامش همه دام مکر و فریب | به عهد و پیمان نه گردد قریب
کجا عهد و پیمان کجا داد و دین | بجز تیغ و لشکر ندارد یقین

فضل و قهر

فضلِ خالق گر شود در پردهٔ قهرش نهان
چشمِ دل را باز گردان از ستمگاه جهان
وعدهٔ فضلش هست پنهان زیر آثارِ غضب
تا بیفرازد لوای حق بقوّت در زمان

از کدمی پرسی درین ایام شیطان را ز ظلم
خوی ظالم را از ظلمش هرچه آرد بر زبان
قهر شیطان همچو آتش میرود بر حزب او
خالق ما حافظ ما از زمین تا آسمان
عالمی دیگر پدید آید ز زیر خاک و خون
روح پاک از خون و خاک و نور از ظلمت عیان

انقلاب دہر

انقلاب دهر زیر آسمان
چشم عبرت را نماید حال جان
مهر اگر خواهی ز دور روزگار
در دل و چشم انتظار و اضطرار
وز جهان بے مروّت سفله دل
لطف اگر خواهی تو گردی مبتذل
زان متاعش کان نمی ماند دو روز
باز گردان چشم را دل را مسوز
فخر عزّت فخر دولت جاهلیست
زانکه اینها نزد عاقل هست و نیست
گر تو روزے پیش تخت خسروی
روز دیگر قصّهٔ لبها شوی

نیست اینجا نیست اینجا جائے تو   گرچہ بودہ مسکن آبائے تو

گر تو یکصد سال اینجا زیستی   روزے آید بعد ازاں تو نیستی

نیستی را پیش او ہستی شمار

آنکہ دارد بہر تو دار القرار

در دل ناپاک حق را جا نیست

مبا آئینہ و دعا فاسقان

دوزخی باشد ازو بد نفس خبیث

آنکہ خواہد بد برائے دیگران

قوس قاسقی از ستونها یکسر دل
حق تعالی ابرو کمانها یکسر دل
دو ابرو تیغ جز از دو نیا سازم
ز لا مستی تو دریا بکن دل

اِنَّا مِنَ الْمُجْرِمِيْنَ مُنْتَقِمُوْنَ (سجدہ)

يُرْسِلُ الصَّوَاعِقَ فَيُصِيْبُ بِهَا مَنْ يَّشَاءُ (رعد)

گاہ باشد [illegible] و جو [illegible]

دست ظالم [illegible] بر سر

حق چو می باشد [illegible]

صاعقش از [illegible] دار

ای همه آفاق از تیغ تیزت کز ظلمت اندر دود آتش داد

ای بسا کز آتش تیغ تو فساد و فتنه بر باد

سی ای آب از آتش تیغ افروزد

ای دولت و وقت کرد و دوران آتش افروز داد

بجهانگیری و جهانبانی سر بر سر بست و پیغام آراد

حرّیت

حرّیت برقیست اندر دل نهان
هست آوازش چو رعد بے زبان
چشم تازی کوہ و بیدان را چہ دید
حرّیت از ریگِ صحرا شد پدید
گفت این آید چو برق جان ما
از عطائے خالق ارض وسما
حرّیت در چشمِ ما رویائے دل
رحمتِ خالق ہمی ماوائے دل
آنکہ دارد فضلِ حق در دل بسے
کے بخواہد مہرش از دیگر کسے
مردہ دل زندہ گئے از زاری شود
سرفراز از نوحہ خواری شود

تازیان را بود ایمان تاج سر
غازیان را حریت تیغ و سپر
بر حق قرآن در دل وهم بر زبان
دست شان غالب به پہنائے جہان

انتظار

آنچه پیش آمد درین هفتاد سال
آمد و بگزشت و شد خواب و خیال

آنچه باشد نزد من از زاد راه
گر قبول افتد بمانم در پناه

نیک و بد کردم نهان و آشکار
یافتم عزت دلم رنجور و خوار

سالها از قبلهٔ موعود دور
غافل و گمراه و غائب از حضور

خوف دنیا در دل و مقصد بعید
هادیم موجود و منزل ناپدید

بعد ازان ده سال عمرم تا به شصت
در خیال و فکر و امیدم گزشت

فارغم از جان و مال و کاروبار
می شمارم روز و شب در انتظار

روز و شب در انتظار ساعتے
از ازل موعوده و بر ما خفی

رفت و گل گشت آنجه در دامن

ز دست و گیر نیست بجهان آتش

بمیرد بیا عمر

در عشق رفتیم بسابان آتش

بدو انتظار است و بیابان آتش

منی و مزدلفه

گرچه دورم از مقاماتِ حرام — دل بود نزد رسولان کرام
آنکه دشت و کوه را نگذاشتند — زانکه در دل فضل خالق داشتند
چشمشان در پهن دشت و کوهسار — دید هر جا نعمتِ پروردگار
اِن تعدّوا نعمت الله بر زبان — صبرشان شد اجرشان در هر زمان
گوشه گوشه گلشنی شد مرز و بوم — هر کجا گشتند بر ریگش قدوم
پُر ز نعمت ریگ شد از پیش و پس — نعمت خالق شد افزون از هوس
گرچه دورم زان عراء بی نبات — فکر و ذکرش می دهد دل را ثبات

❖

عکس نور خود نمودی چون شعاع شام دل
رحمت اندر پرده کردی تا نمودی کام دل
چون شمارم نعمت تو چون بگویم حالِ دل
چون نمایم شکر دل را جز به نیک اعمالِ دل

درحضور

اے کہ بینی ہر نہان و آشکار | با تو ماند این دلم لیل و نہار
واے بر حالم اگر در پیش تو | آیم و دارم امید افتخار
لیک ار باشد دعا چون ذکر دل | عرض حالم ہست شکر کردگار
لاجرم مقبول گردد نزدِ تو | یاد ہر نعمت کہ دادی بے شمار
نے بجز فضل تو امنے در جہان | ظلم انسان فضل را آرد بکار
ار نباشد فضل تو بر حالِ دل | می شود خستہ ز ظلم روزگار
ار نیاید نور از آیاتِ تو | لمع نور تو بماند در حصار
دین و دنیا ہم بچشم کورِ دل | نیست جز یک پردۂ ناپائدار
آیم اندر دنیا بسوئے نور تو | حافظ من حامی و پروردگار

مومنان را رحمتِ تو جنّت است
دار رحمت روح را ک ۲ سُر ۲ البقرہ

✣

رَبِّ إِنِّي لِمَا أَنزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ

وَظِیفَۂ فَقِیر

حافظ وظیفۂ تو دعا گفتن است و بس

در بند این مباش کہ نشنید یا شنید

بیکسی را [illegible] بود او از ازل

می‌کشد [illegible] از ازل

دل ز دنیا بر کند [illegible]

با یکی فضل حق لم یزل

دلم جویائے فضلِ تو و رحم را بیاموزی
کہ پیشِ تو سرایدِ راز درد خود شبانروزی

ﷺ

ہمی آن فضل را یابم کہ دادی و دہی از خود
نہ مایوسم ازان رحمت کہ واجب کردہ بر خود

فضل تو تا در دل امید بود
نفسِ مطمئن از فساد و ترس بود
ہر چہ باشد از ذوق من از تبع
می شود خلقی اکرم تر بود

رزق
إِنَّ اللّٰهَ هُوَ خَيْرُ الرَّازِقِيْن

حمد تو بی‌پایان نعم رزق روح من بود

فضل تو بی‌پایان و نعم ارزاق روح من بود

ذوق تو اندر کلام ارزاق روح من بود

حب تو با جسم جانم رزق روح من بود

کریمی چرا خوف دارم ز تو   ولی خوف دارم ز کردار خود
اگر در دلم خوب گردد چه زشت   مرا ہست دوزخ بجای بہشت

*

ہمچنین آواز نفسم دم بدم   بدشده افزون و نیکی گشته کم
نفس لوّامہ بہ توبہ رہ نمون   می کند درمان زیاد و درد کم

*

گر بود دوزخ محیطِ مجرمان   رحمتت باشد محیط اطرافِ آن
نفس خود را دارِ رحمت کردۂ   حالِ مجرم کے شود خاج ازان

[illegible]

خالق ارض و سماء و مالک پست و بلند

از تو بود هر آنکه بود و از تو آمد آنانکه اند

تو محیط و تو حافظ در غیاب و در حضور

آنکه در حفظ تو باشد از کجا یابد گزند

چشمے اندر دل نهادی نعمتے دادی گران
می شود انوار وصفت در دل و جانم عیان

حسن معشوقه وجه الله و رحمت پیدا کرده
از نو دیدن او قند بیند چشم غافل شده

امر او با دین حق اسلام آرد در جهان
پیشوای کل دین باشد از شهنشاه زمان

مرا آندم که دل دادی همه جان جهان دادی

چه کردی چشم را بینا زمین و آسمان دادی

دلم داند که هر جان را رسد از نور تو نوری

همه جان راست جان از تو چه در پیدا و چه در موی

عقلِ دانا چشمِ بینا هم زِ تو
همّتِ دل قوّتِ جانم ز تو

هرچه آید اندرین دورِ حیات
امتحان و فتنه می دانم ز تو

بر رگِ جان گر جراحت می کنی
امتحان از رنج و راحت می کنی

دل مرا بهرِ اطاعت دادئی
زخمِ دل را وعدۂ راحت می کنی

آرزوئے دل نمی گردد تمام
روز و شب را می شمارد طمع خام
گر نہ یابد آنچہ می ماند مدام
نیست جز نقش فنا هم نام و کام

٭

این جهان پیش در من بگذرد
هم متاعش از بر من بگذرد
دور گردد جسم و جان از خان و مان
باد و باران بر سر من بگذرد

٭

طالبِ حسنِ تو روح پاکِ جان
نور گردد ذرّه ذرّه خاکِ جان
داغهائے رجسِ دل از فضلِ تو
شسته گردد زیر خاک از خاک جان

جسم من گر رفت ازین عالم چه شد
وصل شد در خاکِ جنت ذرّهٔ
روح من گر رفت ازین حالم چه شد
وصل شد در بحرِ رحمت قطرهٔ

۵

جسم من از خاکِ جنت آمده
روح من از راهِ رحمت آمده
خاک را هم روح کردی زیرِ خاک
خوش بگویم در قیامت آمده

۶

زندگی و مرگ عارف را یکیست
درمیان این دو دل را پرده نیست
روح داند زنده شد هر آن که مُرد
دهر گوید مرده شد هر آن که زیست

چون بگیرم در دلِ خود آنچه یابم از جہان
حسنِ زینت فخرِ دولت از وفورِ مال و زر
داد ملکِ خود برو حمِ مالکِ ارض و سماء
وانمودہ پیشِ چشمم این بساطِ بحر و بر
سقفِ دنیا را مزیّن بینم از نقشِ نجوم
تاجِ درخشان بر سرِ گردون شود شمس و قمر
نیست کارے از شمار این و آن اندر دلم
دور باشد فکرِ دنیا خوفِ فردا ہم بشر زیر

٭

دل اگر دارد تمنّائے لِقاء   از فناءِ جسم می جوید بقاء

٭

از فناء و از بقا دل را چہ کار   دائمی و رحمتِ تو بے حصار

٭

حصارِ زندگانی را اگر بینید چہ زندانی   ورائے آن ہمی خشد شعاعِ نورِ ربانی

به غفلت همه سالها بگذرد — که هر روز بر روز زیر ده شود
چه غفلت همی پردهٔ زندگیست — چنین مردن و زنده بودن یکیست

*

چه گر در ریب ماندم یک دمی — به پیش تو رهانم همی
چه گر عقلم نه فهمد حال غیب — دل و جانم رها ماند ز ریب
ز راه عقل آیم سوی دین — که تا باشد به دل ایمان یقین

*

چون شب تاریک آرد در نظر — بر سماء آسمان نجم و قمر
چون ز پیشم سایهٔ شب می رود — زان سیاهی پردهٔ زرین شود

چه چون پیش غیب و ناکرده و نیست راز
ز نشیب و فراز است پیش نیاز
مرا عجز دل می کند سرفراز
چه با سوز و غم نیست جز لب سوز و ساز

هرآن کارے کہ دستم کرد آن ہم بود کار دل
تو توفیقش عطا کردی وہم دادی قرار دل

ازین من دا از فنا منصا و دو ہفت
سال جان من گر از دیار و قرت
سالہا بر جان او از جان و دل
نقش با کل می جوشتا از ان گرفت
فرنجیکہ مرا حیہ ازو دنیا گرفت

روے اگر از ظلم دنیا شد سیاہ
روح روشن از دعاے صبحگاہ
ہر دعا کآید ز آزار دلے
راحتے گرداندش تاثیرِ آہ
دل کہ از جورِ جہان آید بہ تو
از ہمہ آزار آید در پناہ

کس نمی داند کہ حالِ روح چیست
علم تو باشد محیط ہست و نیست
بہر این ہمہ جستجوے چیست
ارتقاے زندگی و نیست

نقش دنیا محو از دل کَے شود　　دور از من گردِ منزل کَے شود

کورم و دارم اُمیدِ لقا　　کوردل را نور حاصل کَے شود

وفائے دل بہ تو آرم　　نہ کار دل دگر باشد

دلم گوید توئی یارم　　نہ یار دل دگر باشد

۵

ھُوالاوّل ھُوالآخِر　　ھُوالباطِن ھُوالظّاھِر

از و ہستم در او مانم

از و این جسم و این جانم

دگر خالق نمی دانم

۵

نہ دانم دیگر از ذاتش

نہ بینم جز بہ آیاتش

نہ جویم جز بہ مرضاتش

چه بینم حال دنیا را
نه خواهم مال دنیا را
نه با دنیا به پرخاشم
همی در امنِ تو مامون
همی از فتنها مصئون
همی بی خوف می باشم

٭

هر آنچه داشتم دادم
زِ اهل و مال آزادم
همی بی فکر و دلشادم
چنینِ آموخت استادم

٭

چه هر نیک و بد آید و بگذرد
چرا فکر دارم که جانم رود

نقش فنا از دل و دیده رفت
بیک بیرنجے از دنیا گرفت
ز انوار ذات
روح قدسی منبع همه انوار ذات
در میان حیات و ممات

تمت

DC